

გიორგი შერვაშიძე

ამერიკული ოცნება

ერთმოქმედებიანი დრამა

მოქმედი პირნი:

მანანა: მთავარი მოქმედი პირი, რომელიც ამერიკიდან სამშობლოში ბრუნდება და თან ჩამოჰყავს მოხუცი ქალბატონი, რომელსაც წლების განმავლობაში უვლიდა.

ჯულია: სწორედ ის მოხუცი ქალბატონი, რომელიც მანანამ სამშობლოში ჩამოიყვანა და ახლა აქ უნდა მოუაროს.

დალი (ხმა): მანანას მამიდაშვილი, რომელიც ხშირად ურეკავს. ისიც მომვლელად მუშაობს საბერძნეთში.

თამთა: მანანას ქალიშვილი. მისი იდეაფიქსია ნარკომანი ქმრის, რომელიც ამჟამადაც ციხეში ზის, პრობლემებით ცხოვრება.

ჯიმი: მანანას მეუღლე, რომელიც თურმე ცოლს დალატობდა და თან საუკეთესო დაქალთან.

რუსო: სწორედ ის საუკეთესო დაქალი, რომელმაც მანანას ქმარი წაართვა.

ნიაკო: მანანას უფროსი შვილიშვილი, რომელსაც ჰყავს ბოიფრენდი.

გიგი: ნიაკოს ბოიფრენდი, რომელიც ჩაციკლულია სექსზე.

ლევანი: მანანას ვაჟიშვილი, რომელსაც ჰყავს ოთხი მცირეწლოვანი შვილი და აქვს ბევრი ვალეზი, რადგან თამაშობს.

დავიდი: ჯულიას შვილის, ბატონი ჯორდანის ადვოკატი და ოფიციალური წარმომადგენელი საქართველოში.

სურათი პირველი:

სცენაზე დგას ძველი, მრგვალი ხის მაგიდა და ოთხი ასევე ხის სკამი. ოთახის ერთ კუთხეში ძველებური ტანსაცმლის კარადა და იმავე ფაქტურის საწოლი, ხოლო მეორე კუთხაში ფარდაჩამოფარებული განჯინა და ტუმბოზე მდგარი ძველისძველი ტელევიზორი არის განთავსებული. კედელზე გახუნებული ხალიჩა ჰკიდია და ოთახს კი მაგიდის თავზე დაკიდებული მტვრიანი აბაჟური ანათებს. ლოგინის ქვეშ გასაშლელი საწოლია შენახული. მაგიდასთან სამოც წლამდე ქალი ზის და გახსნილ ნოუთბუქს ჩასცქერის. მის გვერდით ეტლი დგას, რომელშიც ძალზედ ხნიერი მანდილოსანია მოკალათებული. მოხუცს სახეზე ჟანგბადის ნილაბი უკეთია და მკლავში კათეტერი უდგას, რომლის გადასხმის სისტემაც ეტლზევეა მიმაგრებული.

მანანა: კი, დალი, ჩამოვედი გოგო, აბა, მართლა სამუდამოდ იქ ხომ არ დავრჩებოდი? შენ როგორ ხარ? რა არის შენსკენ ახალი?

დალი (ხმა): მე რა მიშავს, გოგო, ვარ ისევ ამ ჩემ საბერძნეთში და ვმუშაობ... ვუვლი ამ ჩემ გამომტერებულ ქალს და ვარ ასე... ხან წნევა მაწუხებს და ხან რევმატიზმი. შენ ის მითხარი, შენ როგორ ხარ? გაგიარა თავბრუსხვევებმა?

მანანა: არა, გოგო, არ გამიარა. პირიქით, ისეთს შემაქანებს ხოლმე, ლამის ძირს გამაგოროს. წამოსვლამდე ანალიზებიც კი გავიკეთე. მე ხომ იქაური დაზღვევაც მაქვს. აბა, რაც ამერიკის მოქალაქე გავხდი, იმაზე ბევრად უკეთესი სადაზღვევო პაკეტი გამიხდა, ვიდრე მაშინ, როცა მარტო სოციალური მქონდა... ჰოდა, ძან რომ შემაწუხა ამ თავბრუსხვევებმა და სისუსტეებმა, გოგო, მერე სიცხეც მომცა რამდენჯერმე და პირღებინებებიც დამეწყო, წავედი კლინიკაში და სულ ყველაფერი გამოვიკვლიე.

დალი (ხმა): მერე რაო? რა გითხრეს, რა გაწუხებსო? რამე სერიოზული ხომ არაა?

მანანა: რაო და ჭირი მაგათ, სანამ ყველა ანალიზის პასუხი არ მოვა, ვერაფერს გეტყვითო. ამ პასუხებმა კიდევ ისე დაიგვიანეს, რომ ისე წამოვედი, ვერც ვერაფერი გავარკვიე. ეს თავბრუ კიდევ ისევ მესხმის და სიცხესაც სამ დღეში ერთხელ ისევ მაძლევს... და აბა, რა გითხრა, რით დაგამშვიდო და ან კი თავი რით ვინუგეშო. იმედია, მართლა სერიოზული არაფერი იქნება და მეც მალე დავისვენებ. მოვკვდი ქალი ნერვიულობით ამ პასუხების მოლოდინში. ალბათ მოვა აწი ეს დასაწვავი პასუხებიც და მეც დავმშვიდდები. მეილზე გამოგიგზავნითო ასე შემპირდნენ.

დალი (ხმა): არაფერიც არ იქნება. დაიმახსოვრე ჩემი სიტყვები. აგერ მე და აგერ შენ... არაფერი იდარდო და მაგის ჯავრი არ გქონდეს. შენ ის მითხარი, იმ შენ ბებოს რა უქენი, როგორ დატოვე, გოგო? როგორ შეელიე? ჩემგან განსხვავებით გადარეული იყავი მაგაზე და მზე და მთვარე ამოგდიოდა და ასე უცებ როგორ მიატოვე? ისე, ხომ არ მოკვდა, გოგო?

მანანა: არა, რა მოკვდა. ა, აგერ მყავს ეს ჩემი ჯულიაც. შეხედე, როგორ ვარდივითაა.

ქალი ნოუთბუქს მოხუცისკენ აბრუნებს და კისკისებს. მერე ჯულიას ეუბნება: Wave to Dali Julia. ქალი არ ინძრევა. მაშინ დალი მკლავში ხელს ჰკიდებს, ზევით სწევს და დალის ხელს ერთად უქნევენ.

დალი (ხმა): არ გამაგიჟო, გოგო, ეს რა მართლა თან წამოიყვანე? ვაიმე, მანანა, შენ რა მართლა გადაირიე? რად გინდოდა, გოგო, ეგ ქალი, მანდ რამ ჩაგაყვანინა? ნამდვილი გადარეული ხარ, რა?

ქალები ხმამაღლა იცინიან. მანანა ბჟირდება. დალის ხველება უტყდება.

მანანა: წამოვიყვანე გოგო, აბა, რა მექნა, იქ ხომ არ დავაგდებდი? ახლა მოგიყვე, რა მოხდა. მოკლედ, ეს წლები მე ხომ სხვაგან არ მიმუშავია და მარტო ამას ვუვლიდი. კარგადაც მიხდიდნენ, რადგან, ხომ იცი, ამას ჩვეულებრივი მომვლელი ვერ მიხედავს და ექთანი სჭირდება. აი, ხომ ხედავ, ახლაც როგორაა, მე თუ არ დავეხმარე, თავისით ვერაფერს იზამს. ცალკე კიდევ ეს წამლები, გადასხმები და მთელი პროცედურებია. მე კიდევ ეს ექთნის კურსები ხომ სანამ წავიდოდი, მანამდე გავიარე?! სერტიფიკატიც კი ავიღე... ჰოდა, რას გიყვებოდი, უი, სულ დამავიწყდა.

დალი (ხმა): რას მიყვებოდი და ეგ ქალი მანდ როგორ აღმოჩნდა.

მანანა: ჰო, გამახსენდა, მოკლედ, ჯულიას ოჯახი ამის შენახვის ხარჯს, თურმე მისივე დანაზოგიდან იხდიდა. ანუ ჯულია ჩემ ხელფასს თავისი შეგროვილი და გადადებული ფულიდან მაძლევდა, რა. ხედავ, როგორი წინდახედული და ჭკვიანი ქალია? იმაზეც კი იზრუნა, სიბერეში არავინ შეეწუხებინა. ჰოდა, ერთ დღესაც მოვიდა ამისი ბიჭო და მითხრა, ჯულიას დანაზოგი დამთავრდა და ჩვენ მაგდენს ვერ გადაგიხდითო. აბა, ისე ხუმრობა ხომ არაა, ქალი თავისი თავის მოვლის ხარჯს 12 წელი იხდიდა, თან სამმაგად ძვირს ვიდრე ჩვეულებრივ მომვლელებს უხდიან. მერე გათავდებოდა ის ფული, აბა, რა იქნებოდა. არადა, მე რომ ამათთან მივედი, ყველას ეგონა, 6 თვეზე მეტი ვერ იცოცხლებოდა, მაშინ გაჟონვაც ახალი გადატანილი ჰქონდა და ცალი მხარე სულ წართმეოდა. მე კიდევ ისე მოვუარე და მოვაკოხტავე, აგერ შენც კი ხედავ, როგორ დედოფალივითაა.

დალი (ხმა): სად იპოვეთ ერთმანეთი? ბედი გქონია შენც და მაგასაც, აბა, მე უკვე სამი მოხუცი გამოვიტირე, გოგო, გადარევეს ვარ. ქალმა წელიწადი ვერ ვიმუშავე ერთ ოჯახში. სულ პანტაპუნტით იხოცებიან ეს ჩემი ცოდვით სავსე მოხუცები. გაფიცებ, თუ არ მასწავლო, რას უშვები ახლა მაგ ქალს ისეთს, ასე რომ ას წლამდე აცოცხლებ.

ქალები ისევ იცინიან. მანანა ისევ ბჟირდება და დალის კი ისევ ხველა უვარდება. მანანას თავბრუ ეხვევა და დალის ხელით ანიშნებს, მადროვეო. ოთახიდან ბარბაცით გადის და წყლიანი ჭიქით ბრუნდება.

მანანა: აი, ისევ დამეხვა თავბრუ. გააწყალა რა გული...

დალი (ხმა): მერე, მერე რა მოხდა, მოყვეი გოგო, გავგიჟდი ქალი ცნობისმოყვარეობით? რაო, მაგისმა აბდალმა შვილმა, გაჩუქებ მაშინ ჩემ დედასო?

ქალები ისევ იცინიან. მანანა მალევე ჩერდება და წყალს სვამს. დალი სანამ ისევ ხველა არ აუვარდება, იცინის.

მანანა: რაო და უნდა დაგემშვიდობო. ეს სახლი უნდა გავყიდო და ეს ჩემი დედა მოხუცთა თავშესაფარში ჩავაბარო. მაგ თავშესაფარის ფული კი, ისევ ამ სახლის გაყიდვიდან შემოსული თანხით უნდა ვიხადო. ის თავშესაფარი ბევრად უფრო იაფია, ვიდრე შენ გიხდით, ასე რომ უკაცრავად და იქაც კარგად მიხედავენო...

დალი (ხმა): ფუი, შეურცხვა ნამუსი და კაცობა. ესე იგი, დედაჩემისთვის კაპიკს არ გავიღებ და ისევ თვითონ საკუთარი სახლის ფულით უნდა იხადოს თავის თავის მოვლა-პატრონობის ფულიო? ეგ ყოფილა უნამუსო და გათახსირებული კაცი. მაგას დედა არ ყვარებია. გაეჭირვებინა პატარა, აელო ვალი და გადაეხადა შენთვის. დედაც იქვე ეყოლებოდა, თან კარგად მოვლილი და ნაპატრონები და ის სახლიც ისევ მაგას დარჩებოდა. რას გერჩოდა და რას გიშვებდა აქეთ, ეგ ბედოვლათი? ისე, გოგო და ეგ ქალი აქეთ რატომ წამოიყვანე, მაინც ვერ გავიგე?

მანანა: არ დამამთავრებინე და როგორ გაიგებდი. ჰოდა, ეგ რომ მითხრა, შემომეყარა გულზე და წამომცვივდა ცრემლები. ცალკე ჯულია აზლუქუნდა, არ მინდა მე მოხუცთა თავშესაფარში, ჩემ სახლში მირჩევნია, ჩემს მანანასთან ერთადო.

დალი (ხმა): მაიცა, ეგ რა ლაპარაკობს კიდევ? მე ეგ შენი ჯულია თუ ღრჯულია, მთლად მუნჯი და გამოთაყვანებული მეგონა.

მანანა: მუნჯი და გამოთაყვანებული შენ ხარ. ძალიან კარგადაც ესმის, ხედავს, აზროვნებს და განიცდის კიდევ. მოკლედ, ბევრი ვიტირეთ თუ ცოტა, ბოლოს ეგეთი რამე მოვიფიქრე. ვუთხარი, ჯორდან, ასე ქვია ამის შვილს, მოდი, იცი, როგორ ვქნათ და რაც ეგ თავშესაფარი ჯდება, იმდენი გადამიხადე და ამას მე მივხედავ-მეთქი. ეს ჯორდანი სულ გაგიჟდა, ეგ როგორც კაცო, ხომ გითხარი, ეს სახლი უნდა გავყიდო.

მერე გაყიდე, მაგას ვინ გიშლის-თქო. მე ჩემ ჯულიას თან, ჩემ სამშობლოში, ჩემ სახლში წავიყვან და შენ კიდევ ყოველთვიურად ის თანხა ჩამირიცხე, რაც იმ მოხუცებულთა თავშესაფარში უნდა გეხადა-მეთქი. აბა, ხომ კარგად მოვიფიქრე?

დალი (ხმა): ვაა, ეს მართლა რა საოცრად მოგიფიქრებია, მანანა, შენ რა გითხარი... ზუსტად ვიცი, ეგ ქალი ვერ გაიმეტე, თორემ რაში გაწყობდა ახლა ეს ყველაფერი? წამოხვიდოდი შენებთან და იქნებოდი კოხტად შენს შვილებში, შვილიშვილებში. რა, არ გეკუთვის თუ? ხომ ინახავდი ამდენი წელი ამდენ ხალხს და ახლა ესენი მოგხედავდნენ ცოტას. გაგანებივრებდნენ და გატარებდნენ ხელისგულზე... და შენ კიდევ აიტკიე აუტკივარი თავი და გაიჩინე ახალი საზრუნავი. ნამდვილი ღვთისნიერი ადამიანი ხარ, რა...

მანანა: კი, ნაღდად ეგრე იყო და ვერ გავიმეტე ჩემი ჯულია იქ დასატოვებლად. ზუსტად ვიცი, ვერ მიხედავდნენ, ისე როგორც საჭიროა და მერე მე აქ მომკლავდა მაგის დარდი და ამას კიდევ იქ უჩემობა. მოკლედ, დაუჯდა ჯორდანსაც ეს ჩემი სიტყვები ჭკუაში. წავალ ჩემს ცოლსაც დავეკითხები, ყველაფერს ავწონ-დავწონი და სადამოს გეტყვი პასუხსო. რა მოიფიქრეს, კი ხედავ. ასე ჩამოვედით სამშობლოში მე და ჩემი ჯულია და აწი რაღა გვიჭირს? ვიქნებით ასე თბილად და ტკბილად.

დალი (ხმა): მანანა, შენ მართლა გადამრევ, რა. ნამდვილი გიჟი და გადარეული ხარ. იმედია, ის ჯორდანია თუ ვიღაც ზმუკი, მართლა გადაგიხდის, რასაც შეგპირდა და ისე არ გამოვა, ეგ მოხუციც შენ შეგატოვოს და ეგეც შენი სარჩენი გახდეს.

ქალები ისევ იცინიან. ისმის ზარის ხმა. მანანა დალის ემშვიდობები, ნოუთბუქს ხურავს და ოთახიდან კარის გასაღებად გადის.

სურათი მეორე:

ოთახში შემოდის მანანა. უკან მოსდევს ახალგაზრდა ქალი, რომელსაც ბევრი სამკაულები აქვს ასხმული და სიარულისას ქდრიალებს.

მანანა: სად ხარ თამთა, დედა, აქამდე? გადამრევთ შენ და შენი ძმა. მესამე დღეა ჩამოვედი და აეროპორტის შემდეგ პირველად გხედავ. ის შენი ძმა კიდევ საერთოდ არ გამოჩენილა. არც კი დაურეკავს. საქმეა ახლა ეს? მამაშენი ხომ საერთოდ გადაყვა იმ სახლის რემონტს. მომიყვანა აქ, შემომავდო დედაჩემის დანატოვარ ამ ჩანთხლეულ სახლში და თვითონ კი გაუჩინარდა. სულ ერთი და იგივეს გაიძახის, არ მცალია, მუშებს უნდა დავადგე თავზეო. რა აქვს მაგ სახლს ეგეთი სარემონტო, რომ ორი წელია აკეთებს? მომენატრეთ, გოგო ყველანი და რატომ არ გესმით ჩემი?

თამთა: კარგი, რა დედა, ნუ იცი ხოლმე ესე ჩაციება. არ მეცალა და ვერ გამოგიარე... და ეს ქალი ასე ფიტულივით რატომ მიყურებს?

მანანა: გაანებე მაგ ქალს თავი... მოეწონე და გიყურებს... და დასარეკადაც ვერ მოიცალე ხომ? ვერც შენ, ვერც შენმა ძმა და ვერც მამაშენმა? აი, ეგაა ყველაზე ცუდი, რომ რასაც შენი შვილი უყურებს, მერე ისიც იგივეს შვრება. არც ეგ ქალბატონი გამოჩენილა და არც მას დაურეკავს. არადა, როცა ვჭირდები, სულ ბება ბებას გაიძახის და ახლა აქ რომ ვარ, აღარ ვახსოვარ. მგონი, ჩემი ჩამოსვლა არც არავის გაგხარებიათ.

თამთა: ოოო, მორჩი რა დედა. მოვა ნიაკოც, ლევანიც, ჯიმიც და ყველანი სათითაოდ გინახულებენ. დაწყნარდი, ყველას უყვარხარ და მოენატრე. უბრალოდ, ეტყობა, ვერ მოიცალეს. აი, მე ხომ მოვახერხე და მოვედი, ეგენიც ეგრე შემოგივილიან. დედა, რამე გულის წამალი გექნება და დამალევინე, რა. დილიდან მიფრიალებს... ყავაც კი ვერ დავლიე.

მანანა: რა დროს შენი გულის ფრიალია, ხომ მშვიდობით ხარ? ისე კაი გამახსენე, ჯულიასთვის წნევა კი არ გამოიზომავს. მადროვე ერთი...

მანანა დგება და ჯულიას ეტლი მაგიდასთან მიჰყავს. კარადიდან წნევის აპარატს და წამლების პარკს იღებს. მოხუცს წნევას უზომავს, ილიძის და კმაყოფილი აქნევს თავს: You are okay, do not worry Julia. შემდეგ მომცრო პარკიდან წამალს იღებს და ერთ აბს თამთას აწვდის.

მანანა: აი, ეს დალიე. არაა ძლიერი წამალი და მოგიხდება. ისე, არ მომწონხარ დედა ამ ბოლო დროს. რაღაც გადაღლილი და გამოფიტული მეჩვენები. რა ხდება, ხომ მშვიდობა გაქვს სახლში? შენი ძვირფასი ბიზნესმენი მეუღლე ხომ არ გაბრაზებს? ისე, სადაა თემიკო, არც აეროპორტში მომიკრავს თვალი? ისევ ვერ მოიცალა ხომ ვაჟბატონმა? ხომ კარგადაა?

უეცრად თამთა სახეზე ხელებს იფარებს და ტირილის იწყებს. მანანა ძალიან იბნევა. ქალიშვილს გულში იკრავს და ამშვიდებს. თამთა მისი მკლავებიდან თავს ინთავისუფლებს და ყვირის:

თამთა: არა დედა, ძალიან ცუდადაა თემიკო, ძალიან... ეგეც ცუდადაა და მეც საშინლად ვარ. წარმოიდგინე, რომ ყველანი დიდ ტრაკში ვართ... დაჭერილია შენი ძვირფასი სიძე და ახლა ციხეშია. ჰო, რატომ მიყურებ ეგრე გაოცებული, რა, არ იცოდი ეს ამბავი? არავის უხარებია იქ, ამერიკაში შენთვის, რომ შენი ძვირფასი სიძე უკვე მესამედ დაიჭირეს და ახლა ალბათ კაი დიდ სროკსაც მიარჭობენ. შენ, რა მართლა არ იცოდი ეს ამბავი?

მანანა: დედა, შენ რა გადაირიე? რას მელაპარაკები? სად თემიკო და სად ციხე? ხუმრობ ალბათ ხომ, თამთა? გეხვეწები, გაჩერდი ახლა თორემ გული გამისკდება და მოგკვდები. ნუ შვები ეგრე...

თამთა: კი, დედა ეგრეა და შენი ნაბიჭვარი სიძე ახლაც ციხეშია. ორჯერ გამოვათრიე იქიდან. აი, ყველაფერი გავყიდე, ეგ რომ გარეთ გამოსულიყო და მაინც იგივე ქნა მაგ ღორმა და ისეც ჩაწვა წუმპეში.

მანანა: დედა არაფერი მესმის, რას ლაპარაკობ? ამიხსენი, რა მოხდა, თორემ საცაა, გული საგულედან ამომივარდება. რა გჭირთ, რა წუმპე, რა გაყიდე? საერთოდ რა ამბავია?

თამთა: რა ამბავია და ის ამბავია, რომ ნაბიჭვარი თემიკო განარკომანდა და დააქცია ოჯახი. ჰო, შენი სანაქებო სიძე მორფინისტია. ორჯერ დაიჭირეს ნარკოტიკებზე და ორივეჯერ გამოვიყვანე. სულ ყველაფერი გავყიდე. სახლიც, მანქანაც, აგარაკიც, ჩვენი ძველი ხილ-ბოსტნეულის მაღაზიაც და აი, სულ ყველაფერი გავიღე, ოღონდ ეგ გამომეყვანა და ერთი თვის წინ კი ისევ დაიჭირეს. ისევ წამალზე და ახლა რაღა ვქნა, აღარ ვიცი. მირჩიე, დედა რამე? რა ვქნა, როგორ მოვიქცე?

თამთა მაგიდაზე ემხოზა და ისტერიკულად ტირის. ცახცახებს და მთელ ხმაზე მოთქვამს: მიშველე დედა, მიშველე დედა... დავიღუპეთ დედა... მანანა შვილთან მიდის, გვერდით უჯდება, ეხუტება და თავზე ეფერება

მანანა: ეს რა მითხარი, შენ მოგიკვდეს შენი დედა. ეს რა ამბავში ყოფილხარ და მე კი არაფერი ვიცი, შენ გენაცვალე, ჩემო თვალის ჩინო და დედას იმედო. დამშვიდდი დედა გენაცვალოს. ახლა დედა შენთანაა და ყველაფერს იზამს, რომ შენ ბედნიერი იყო... მითხარი და ყველაფერი მომიყევი... მითხარი, რა არის საჭირო?

ტირილი მანანასაც უვარდება. თამთა დედას ეხუტება, კოცნის და ნელ-ნელა ორივენი მშვიდდებიან. ჯულია ისე გაუნძრევლად ზის და დედა-შვილს მისჩერებია.

თამთა: ისევ უნდა გამოვიყვანოთ.

მანანა: კი დედა, როგორც შენ იტყვი, ისე ვქნათ, ოღონდ შენ არ ინერვიულო და აღარ იტყვი. მითხარი, როგორ უნდა მოვიქცეთ. მომიყევი, რა მოხდა, როგორ აღმოჩნდით ამ დღეში. რატომ თავიდანვე არ გამაგებინეთ ეს ამბავი?

თამთა: და რა მეთქვა, რომ თემიკო გამორფინისტდა? ფულს რომ იპარავდა სახლიდან? მაღაზიიდან? ოქროებს რომ ალომბარდებდა? რომელი ერთი მომიყოლა? ან შენ რას მიშველიდი, დედა? რას იზამდი, მეტყობდი, მიატოვე და წამოდიო? და განა მე არ ვიცი, რომ ასე უნდა მექნა, მაგრამ რა ვქნა, რომ მიყვარს ეგ დამპალი და არ

შემიძლია, მაგის გარეშე ცხოვრება. გესმის, დედა, არ შემიძლია თემიკოს გარეშე ყოფნა. ვერ მივატოვე და ბოლომდე ჩავყევი ამ ჯოჯოხეთში.

მანანა: დამშვიდდი დედა, რაღაცას მოვიფიქრებთ, რაღაცას ვიზავთ. შენ ხომ მარტო არა ხარ. ჩვენ ხომ შენს გვერდით ვართ... ჩვენებიც... თემიკოსებიც...

თამთა: ვინ ჩვენები დედა? ვინ თემიკოსები? აღარავის ჩვენი დანახვა აღარ უნდა. სამადლოდ ჩემს მაზლთან, თემიკოს ძმასთან გარაჟში ვცხოვრობთ, იცი შენ? გარაჟში დედა, სადაც საბურავები და ღვინოები ალაგია. სადაც ადრე საქეიფო ჰქონდათ მოწყობილი, ახლა იქ შენს შვილიშვილს სძინავს. აი, საერთოდ აღარაფერი გვაქვს ჩვენი, აი, საერთოდ აღარავის უნდა ჩვენი დანახვა. აი, საერთოდ ყველას ვალი გვაქვს, ვისაც კი იცნობ და არა.

მანანა გაქვავებული სახით ზის და მექანიკურად იმეორებს ერთი და იმავეს: რაღაცას ვიზავთ, რაღაცას მოვიფიქრებთ, ღმერთი არ გაგვწირავს...

თამთა: უკვე გაგვწირა, დედა...

მანანა: დედა, ესე იგი, მე რომ ფულს გიგზავნიდით ხან სახლის საყიდლად, ხან ახალი ხილ-ბოსტნის მაღაზიების გასახსნელად, ხან რისთვის და ხან რისთვის, ეგ ყველაფერი... ეგ ყველაფერი...

თამთა: კი, დედა გატყუებდით, არც ბინა გვიყიდა და არც ხილ-ბოსტნის მაღაზიები გაგვიხსნია. ყველაფერი, სულ ყველაფერი, ტყუილი იყო. რაც კი გვქონდა და რასაც შენ გზავნიდი ყველაფერი თემიკოს სასამართლოებმა და გარეთ გამოყვანამ წაიღო. უკვე წლებია ასე გაძაღლებულები ვართ. შეიძლება ათწლეულიც კი. რაც შენ წახვედი და ფულის გამოგზავნა დაიწყე, იმის მერე გამორფინისტა თემიკო. გესმის, დედა, შენი გამოგზავნილი ფულით დაიწყო წამლის ყიდვა. გესმის, დედა, შენ რომ არ წასულიყავი იმ დამპალ ამერიკაში და იქიდან ფული არ გამოგვეგზავნა, თემიკო ვერ განარკომანდებოდა. გესმის, დედა...

თამთა მაგიდას ხელებს ურტყამს და ყვირის. მიიმედ სუნთქავს და ზიზღით სავსე მზერით უყურებს ჯერ დედას და შემდეგ ჯულიას.

მანანა: ესე იგი, ჩემი ბრალი ყოფილა თემიკოს განარკომანება ხომ დედა? მე რომ არ წავსულიყავი იმ დასაწვავ ამერიკაში, დღე და ღამე არ გამესწორებინა, რათა თქვენთვის ფული გამომეგზავნა და არაფერი დამეკლო, თქვენ უკეთ იქნებოდით ხომ დედა? ესე იგი, მე უბედურმა დაგინგრიეთ ხომ ოჯახური ბედნიერება? ვაი, ჩემო უბედურო თავო, ეს რა დღეში ჩავარდი. 12 წელი ტყუილად ვყოფილვარ მონობაში და რომ მეგონა, შვილებს მომავალს ვუქმნიდი, თურმე დამინგრევია მათი ცხოვრება. ახლა რაღა ვქნა, რა წყალში გადავარდე?

თამთა: რა უნდა ქნა და უნდა დამეხმარო, დედა. 20000 დოლარია საჭირო თემიკოს, რომ საპროცესო შეთანხმება გაუფორმონ და გარეთ გამოუშვან. ერთ კვირაში იქნება ეგ თანხა გადასახდელი და უნდა დამეხმარო დედა, მაგ ფულის გადახდაში. თემიკო ციხეში არ უნდა დარჩეს. გესმის დედა? ერთ კვირაშია საჭირო ეგ თანხა, ერთ კვირაში...

მანანა: კი დედა, კი შვილო, ვიზამ რაღაცას, არ დაგტოვებ ისე. შენ ოღონდ არ იდარდო და ინერვიულო და მოიფიქრებს დედაშენი რამეს. აუცილებლად დაგეხმარება...

თამთა: დედა, შენ კიდევ ძალიან ბევრი რამე არ იცი...

თამთა ჩქარი ნაბიჯითა და ჟღერით გადის ოთახიდან. დედას არც კი ემშვიდობება. მანანა ისევ გახევებული ზის და მონოტონურად იმეორებს: კი დედა, კი შვილო... ჯულია სახიდან ჟანგბადის ნიღაბს იხსნის და გოცეებული სახით ამბობს: Oh my god...

სურათი მესამე:

მანანას ეტლი საწოლთან მიჰყავს და ჯულიას ფრთხილად აწვევს. ლოგინის ქვეშიდან გასაშლელი საწოლი გამოაქვს, შლის და თავადაც წვება: Lets have a nap Julia, I feel a bit tired. ამ დროს იღება კარი და ოთახში ხმაურითა და სიცილით ლამაზად ჩაცმული კაცი და ქალი შემოდის.

მანანა: ჯიმი, რუსო, ვაჰ, როგორ გამახარეთ, სწორედ ახლა რომ მოხვედით. ვიფიქრე, ცოტას დავისვენებ-მეთქი და წამოვწექი, მაგრამ, აბა, რა დამასვენებს, როდესაც წელან თამთა იყო მოსული და ისეთი ამბები მომიყვა, გული მაქვს დამძიმებული.

კაცი მაგიდასთან მიდის, სკამს წევს, ქალს ანიშნებს დაბრძანდით და თავადაც ჯდება. მაგიდაზე საფულეს, ტელეფონს, სიგარეტის კოლოფსა და მანქანის გასაღებს დებს. მანანა საწოლზე წამოჯდება.

ჯიმი: რაო, რა მოგიყვა მაგ გამოშტერებულმა გოგომ? მოგახსენა თავისი გამოსირებული ქმრის საგმირო საქმეების შესახებ? ეგ მართლა შტერი, გადაყვა მაგ უვარგისს და გაიუბედურა ცხოვრება. წავიდენ ერთი მაგათი...

მანანა: ნუ იტყვი ეგრე, ჯიმი. უყვარს ბავშვს ის თავისი ქმარი და რა ქნას? თამთა კიდევ ჩვენი შვილია და ჩვენც ვალდებული ვართ ბოლომდე გვერდით დავუდგეთ.

ჯიმი: გვერდით დავუდგე არა ტოროლა... მე კაი ხანია უკვე მაგათზე ხელი ჩავიქნე. შენ არ გეუბნებოდნენ, ვითომ გიფრთხილდებოდნენ, თორემ ყველას თავი მოაბეზრეს თავისი გაუთავებელი პრობლემებითა და უკუღმართობებით. აღარაფერი არ გამოვა მაგ თემიკოსგან. წყალწაღებული კაცია...

მანანა: გაჩერდი ჯიმი. თემიკო ხომ ნიაკოს მამაა...

ჯიმი: მამაა, თორემ ეგეც ზედ არ ჰყვებოდეს, რა. მაგის საზრუნავი მხოლოდ წამალია. ისეთ ფსკერზეა დასული, რომ იმის იქით მხოლოდ კუკიააა. ეგეთი სამარცხვინო მამის ყოლას ჯობია, სულ არ გყავდეს. ეს შენი ქალიშვილი არ ასვენებს და ექაჩება გარეთ, თორემ მაგის ადგილი სწორედ იქაა, სადაც ახლა იმყოფება. წლების წინ უნდა მიეტოვებინა ეგ სირი და მიეხედა თავისი ცხოვრებისთვის, მაგრამ არ ქნა. უყვარს თურმე... ვაი, ეგ მართლა გამოშტერებული ეგა.

მანანა: ჯიმი, შენ მაინც ნუღარ მიკლავ გულს. აბა, რა ვქნათ, მივატოვოთ ჩვენი ქალიშვილი ამ გაჭირვებისას და გავდგეთ გვერდზე?

მანანა დგება და მაგიდასთან მიდის. ქალს ეხუტება და გულში იკრავს. ეჩურჩულება: რუსო, როგორ მომენატრე, ჩემო ერთგულო და საუკეთესო მეგობარო.

ჯიმი: დიახ, აუცილებლად ეგრე უნდა მოვიქცეთ. იქნებ, უკეთესიც იყოს. ეს გოგოც ჭკუზე მოვა და მიხედავს თავის ცხოვრებას და იმ უპატრონოსაც ეგებ ეშველოს რამე. ჰო, ჰო, ნაღდად ეგრე აჯობებს. ეს ცოტას იტირებს, ინერვიულებს და მერე შეეგუება. დაფიქრდება ყველაფერზე და მიხვდება, რომ ასე ცხოვრება არ შეიძლება და გაუყვება თავის გზას. ის გამოსირებული კი ალბათ ციხეში მაინც შეეშვეება ამ ნარკოტიკებს და იქნებ თვალებიდანაც გამოიხედოს. მაგისთვის ახლა ციხე სწორედ რომ ხსნა და წამალია. აბა, ასე გარეთ ყოფნით კვდება კაცი, თავს იკლავს და იქნებ, იქ მაინც გადარჩეს. იქ წამალს მაინც ვეღარ გაიკეთებს და ვეღარც ამ გოგოს მოუშლის ნერვებს თავისი დებილური პრობლემებით.

მანანა: მე ვფიქრობ, რომ მაინც უნდა დავეხმაროთ და აუცილებლად ასეც ვიზამთ. ახლა კი მადროვე პატარა ხანს ჯიმი, ერთი ამ ჩემ რუსოს უნდა მოვეფერო, ნახე როგორ გალამაზებულა.

რუსო: გაჩერდი ერთი, ნეტა, რამ გამალამაზა. თმაც კი ვერ დავივარცხნე ნორმალურად. სალონში შემომიარა ჯიმიმ და აქეთ გამომაქანა, წამო, დროზე შენი ძვირფასი დაქალი უნდა გაჩვენო. არადა, ცალკე კიდევ ფრჩხილებზე ვიყავი ჩაწერილი, მაგრამ ვინ მაცადა, ნახე, რას მიგავს ნუნები.

მანანა: ტყუილად წუწუნებ ჩემო რუსო. მართლა მზესავით გამოიყურები. აბა, ერთი მე შემომხედე, რასა ვგევარ. სილამაზის სალონში ალბათ წლებია რაც არ

ვყოფილვარ და ვირული შრომისგან კიდევ შენზე ბარემ ათი წლით უფროსაც დავემსგავსე. ყავას ხომ დალევთ?

რუსო თანხმობის ნიშნად თავს უკრავს. ჯიმი ჩაის ამჯობინებს. მანანა ოთახიდან გადის.

ჯიმი: დღესვე უნდა ვუთხრა ყველაფერი.

რუსო: შენ რა მართლა გადაირიე? მარტო რომ იქნებით, რაც გინდა ის ქენი. ჩემი თანდასწრებით არც კი გაბედო.

ჯიმი: ვითომ რატომ?

რუსო: რატომ და იმიტომ. არ მაქვს მე ახლა ისტერიკების და გულყრების თავი. მე ჩემ სათქმელს მერე ვეტყვი. ჯერ შენ მოაგვარე შენი. ბოლოს და ბოლოს შენი ოჯახური ამბავია და მე ნუ გამრევ ახლა მაგაში.

ჯიმი: დიდი ჩათლახი ქალი ხარ, რა. ვინც არ გიცნობს... მოდი ჩემთან.

რუსო: შენ, მგონი, მართლა შეიშალე, თუ რა გჭირს. მოვიდე კი არა ისა, კიდევ რა გინდა...

ჯიმი დგება და რუსოსთან მიდის. ცალ ხელს კისერზე ხვევს, თავისკენ იზიდავს და ტუჩებში კოცნის. მეორე ხელით კი მკერდს უსრისავს. ქალი ხელს კრავს და იშორებს. ჯულიასკენ იხედება და იცინის.

ჯიმი: რა გაცინებს?

რუსო: ეს ქალი გვიყურებს შე დეგენერატო.

ჯიმი: გვიყურებს კი არა ის. ვერ ხედავ, მცენარესავით არის.

ოთახში მანანა შემოდის. საინზე ცხელი სასმელი და ტკბილეული უდევს. მაგიდასთან მიაქვს და ყველას თავის ჭიქას წინ უდგამს.

მანანა: ისე, რუსო, ახლა რომ ასეთი გაფურჩქნული დაგინახე ახალგაზრდობა გამახსენდა. გახსოვს, ადრე რა გოგო ვიყავი? არა, შენ მაინც ხომ გახსოვს რამდენს ვუყვარდი? მგონი, მთელი ჩვენი ჯგუფის ბიჭები, ნახევარი შენზე იყო შეყვარებული და მეორე ნახევარი ჩემზე. რა, არ იყო ეგრე? სულ ასეთი მოჩვარული კი არ ვიყავი?

რუსო: მე სად ვუყვარდი გოგო მაგდენს, შენზე რომ აფრენდნენ. მე ერთი ჩვეულებრივი მორცხვი გოგო ვიყავი და შენ კიდევ ნაღდი კრასავიცა... და რომ იცოდე, ახლაც მშვენივრად გამოიყურები.

მანანა: ჯიმი გესმის? ახლა რომ სათოფეზე არ მეკარები, ყოველთვის ასეთი კი არ ვიყავი. ცოლად რომ მოგყავდი, მაშინ ხომ მოგწონდი? ახლა კი გამირბიხარ და შენს

ცოლ-ქმრულ ვალდებულებაზეც ხელს იღებ. აბა, რაც ჩამოვედი მიმაგდე აქ და აღარ მეკარები.

მანანა იცინის. ჯიმიცა და რუსოც ჰყვებიან სიცილოში. მანანა ჯიმისთან მიდის, თმაში ხელს უცურებს და ეფერება.

მანანა: ბიჭო, ან სახლში წამიყვანე დღესვე და ან კი შენ დარჩი აქ. აღარ შემიძლია მე ასე მარტო ყოფნა. გაგიგიათ ესეთი ამბავი, ქალს ქმარი ჰყავდეს და მარტოს ეძინოს.

ჯიმი: იქ რემონტია და მუშები არიან. აქ ეს ქალი გყავს და რა ვქნა მე, შუაში ხომ არ ჩაგიწვებით.

ყველანი ისევ იცინიან. ჯიმი სიგარეტს უკიდებს. რუსოს მაკიაჟი ედღაბნება და თვალთან ჩამოსულ ტუშს ხელსახოცით იწმენდს. მანანა ჯულოს გასძახებს: Julia, are you okay? ისიც პასუხობს: Yes I'm fine.

რუსო: ვაიმე, დედა, ეს ქალი რა, გონზეა და ლაპარაკობს კიდევ?

მანანა: გონზეა, აბა, არაა? ჩუმი ქალია და ყველას გამოჩერჩეტებული ჰგონია, არადა, ყველაფრის აზრზეა ეს ჩემი ჯულიეტა.

ჯიმი: ვაა და მხედველობაც კარგი აქვს?

მანანა: ჰო, აბა, ტყვიას ტყვიაში აჯენს.

მანანა კვლავ იცინის. სხვები სდუმან. რუსო იძაბება. ჯიმი ხმამაღლა ამთქნარებს.

მანანა: მოკლედ, ჯიმი, იცოდე, სულ რომ ჩვენი სახლის გაყიდვა მოგვიწიოს, მე თამთას ვერ მივატოვებ და მაინც გვერდში დავუდგები. შენ რაც დანაზოგი გაქვს, იმ ფულიდან რასაც მე გიგზავნიდი, მიეცი მაგ გოგოს ეგ თანხა და დავამთავროთ ეს საქმე. თუ არადა, გეუბნები, მართლა გავყიდი იმ სახლს. მაინც რაღაც გაურემონტებელი სჭირს და მერე შენც დაისვენებ და მეც.

ჯიმი: მე ჩემი გითხარი და არ ვაპირებ არავის დახმარებას. იმ სახლს კიდევ ვერ გაყიდი, რადგან არაა შენი.

მანანა: როგორ თუ არაა ჩემი? აბა ვისია?

ჯიმი: რუსოსია... არ გახსოვს, რუსოზე რომ გადავაფორმეთ?

მანანა: კი, მახსოვს. ბანკისთვის თუ რაღაცისთვის რომ გჭირდებოდა და იქიდან სკაიპით გამაკეთებინე მინდობილობა. მერე ეგ რა პრობლემაა? გავყიდი და რუსო გადაუფორმებს. ეგ ხომ ფიქტიური იყო ყველაფერი?

გაოცებული მანანა რუსოს უყურებს. რუსო თვალს არიდებს. ჯიმი მაგიდაზე თითებს აკაკუნებს.

ჯიმი: იმ სახლს ვერ გაყიდი. იმ სახლში ახლა მე და რუსო ვცხოვრობთ?

მანანა: შენ და რუსო? აბა, რემონტიო? და რა შუაშია აქ რუსო?

ჯიმი: უკვე რამდენიმე წელია მე და რუსო ერთად ვართ და ერთად ვცხოვრობთ იმ სახლში. რემონტი უკვე კარგა ხანია დავამთავრე.

მანანა: შენ და რუსო ერთად ხართ? მაიცა, რაღაც ვერ გავიგე. ჩემი ქმარი და ჩემი საუკეთესო მეგობარი ერთად არიან და ერთად ცხოვრობენ ჩემ სახლში?

მანანა სკამზე მიესვენება და გულზე ხელებს დაიკრეფს. რუსო შეშინებული ყვირის: წყალი... წყალი... ჯიმი მანანას სახეში სულს უბერავს და აფხიზლებს.

ჯიმი: კარგი ეხლა მანანა, არ გინდა ესეთები... ჩვენ ხომ რეალურად უკვე წლებია ერთად აღარ ვართ. შენ იქით ხარ და მე აქეთ. მე კაცი ვარ და ყურადღება მჭირდება. იცი შენ ჩემი ხასიათი, რომ ვერ გავჩერდები მარტო, სითბოსა და მზრუნველობის გარეშე. ჰოდა, ისე მოხდა, რომ მე და რუსომ ერთმანეთს შევუმსუბუქეთ ყოფა და ახლა ერთად ვართ. და ეს ყველაფერი არც ჩემი ბრალია, არც რუსოსი და არც შენი. უბრალოდ, ასე მოხდა და მგონი, მართლა არ უნდა წასულიყავი იმ ამერიკაში.

მანანა: ვაიმე, დედა... ეს რა მესმის. ჩემ სახლში ცხოვრობ ბიჭო ჩემ დაქალთან ერთად? ჩემ საწოლში გძინავთ? ჩემ თეთრეულში? ჩემი თეფშიდან ჭამთ? ჩემი ნაწვალეები და გამოგზავნილი ფულით გარემონტებულ სახლში?

ჯიმი: რემონტის ფულს ნელ-ნელა აგინაზღაურებ. ხომ იცი, მე სიტყვის კაცი ვარ და ნამუსი არ გამიშვებს, ვინმეს ვალში დავრჩე. ახლა ასე ერთბაშად არ მაქვს, მაგრამ ნელ-ნელა დაგიფარავ. ყველაფერი ჩაწერილი მაქვს, რაში რა გადავიხადე და რა დამიჯდა. არ გეგონოს, რომ ამას გავურბივარ... უკანასკნელ თეთრამდე მოგცემ ყველაფერს.

მანანა: რუსო, რატომ არ იტყვი რამეს? ეს რა მიქენი, გოგო? ქმარი წამართვი? სახლი წამართვი? ცხოვრება წამართვი? სხვის ბუდეში ჩასახლდი? რატომ გოგო, რატომ?

ჯიმი: მორჩი ეხლა მანანა, არაა ეს რუსოს ბრალი. ყველაფერში ინიციატივა ჩემი იყო. ჩემგან დაიწყო ეს ამბავი და მე შევუჩნდი რუსოს. გასაქანი არ მივეცი და მერე ისიც დამთანხმდა. ძალიან განიცდიდა, მაგრამ რას იზამ, ცხოვრება თავისი გზით მიდის... სიყვარულს წინ ვერ დაუდგები. გთხოვ, ცოტა გაგებით მოეკიდე მანანა ამ ყველაფერს. კაცი ვარ მე და ქალი მჭირდებოდა გვერდზე. რუსო რომ არ ყოფილიყო, მერწმუნე სხვა იქნებოდა. ასე რომ ტყუილად ენდური მაგას. ისედაც ძალიან განიცდის ყველაფერს და აღარ უნდა ახლა მაგას შენგან დამატებითი საყვედურები. ასე, სასაყვედურო შენც კი გაქვს და არ უნდა დაგეტოვებინე მარტო...

მანანა სახეზე ხელებს ივარებს და ქვითინებს. თავს აქნევს და ფეხებს აბაკუნებს. ვერ იჯერებს მოსმენილს.

მანანა: ესე იგი, ესეც ჩემი ბრალია არა, ქმარი რომ გამეყცა საუკეთესო დაქალთან. ესე იგი, აქაც მე ვარ დამნაშავე, ცხრა მთას იქით რომ წავედი, რათა პურის ფული მეშოვნა და ყველანი დამეპურებინა. ესე იგი, ქალის გაჩენის დღე უნდა დაიწვას, თორემ რა მინდოდა მე ამერიკაში და რა ჯანდაბად ვიდგამდი წელებზე ფეხებს? აქ უნდა დავრჩენილიყავი და ქმარიც მეყოლებოდა, სახლიც მექნებოდა და შვილებიც ბედნიერები იქნებოდნენ. მერე რა რომ მოშივდებოდათ... და მერე რა რომ შესცივდებოდათ... და მერე რა რო არ ექნებოდათ სახლები, აგარაკები, მანქანები, ტელეფონები და ყველაფერი ის რაც მე შევძელი და იქიდან გამოვუგზავნე. ახია, ჩემზე, მართლა ჩემი ბრალია ყველაფერი...

რუსო მანანას ზურგს აქცევს და ჩუმი ტირის. ჯიმი მორიგ ღერს უკიდებს. მანანა თვალებს ხუჭავს და ტუჩებს მთელი ძალით კუმავს.

რუსო: მანანა მე ყველაფერს აგიხსნი. ყველაფერს მოგიყვები. ოღონდ ახლა არა. ახლა არაა ამის დრო. აი, მოვალ მერე და მოგიყვები როგორ და რანაირად მოხდა, რაც მოხდა. აი, დედას გეფიცები...

მანანა: ახლავე ორივენი აქედან გაეთრიეთ და ჩემმა თვალებმა აღარასოდეს განახოთ. ბავშვს ფული მიეცი შე არაკაცო. რასაც მე გიგზავნიდი და რაც გადანახული გაქვს, ის ფული მიეცი, გესმის...

ჯიმი: რა ფული მანანა? რემონტი, მანქანა, ახალი ავეჯი...

მანანა: მაგ ყველაფრის გარდა, ცალკე ხომ გიგზავნიდი შავი დღისთვის გადასადებ თანხას. ეგ ფული მიეცი ბავშვს. დადგა ეგ შავი დღე... ეს რას მოვესწარი, ღმერთო?! ეს რა დღეში ჩავვარდი?!

ჯიმი: მანანა მაგ ფულსაც ნელ-ნელა დაგიბრუნებ. ცოტა ვიმოგზაურეთ მე და რუსომ და შემომეხარჯა, რა. ნუ წამიჭერ ახლა ხელს ყელში და ცოტა მადროვე. ჩვენ ძველ ურთიერთობას ეცი პატივი. ჩვენც ხომ გვინდა ცხოვრება, გახარება... აღარ ვართ პატარები და გარბის ეს დრო. ცოტა გავიარ-გამოვიარეთ და რუსოს პარიზი, რომი, მადრიდი ვაჩვენე... ჩვენც გაგვიგე, რა. ხალხი ვართ... ჩათვალე გესესხე ეგ ფული და გადიბრუნებ ყველაფერს უკლებლივ, ოღონდ ცოტა მაცადე. კარგი, ჩემო გოგო...

მანანა გახევებული ზის. თვალები ისევ დახუჭული აქვს. თითებით მაგიდის კიდეს არის ჩაფრენილი და მძიმედ სუნთქავს. რუსო დგება და ჯიმისაც აყენებს. ხელკავს გამოსდებს და გასასვლელისკენ მიჰყავს. უხმოდ ტოვებენ ოთახს. მანანა პირს ჯულიასკენ აბრუნებს: Do not worry Julia, I'm good, everything will be fine. ჯულია საწოლზე წამოჯდება და ხელს უქნევს: She is a fucking bitch...

სურათი მეოთხე:

მაგიდასთან სხედან მანანა და ჯულია. მანანას წინ უდევს ჯამი, საიდანაც ჯულიას აჭმევს. მოხუცი მორჩილად უღებს პირს. მანანა თან აჭმევს და თან იცრემლება. ისმის ზარის ხმა. მანანა გადის და ოთახში ახალგაზრდა წყვილთან ერთად ბრუნდება.

მანანა: შენ შემოგვევლოს შენი ბეზა, ჩემო ნიაკო. ჩემო პრინცესა და ვარსკლავო. ეს რამხელა გაზრდილხარ ბეზას სიამაყევ. ან რა ტანი და ან რა თვალი... ნაღდი ჰოლივუდის ვარსკლავი ხარ, რა.

ნიაკო: ბეზა, გაიცანი, ეს ჩემი ბოიფრენდია გიგი. გიგი, ეს ჩემი ბეზაა.

გიგი: სასიამოვნოა ქალბატონო ბეზა.

მანანა: მანანა, მე მანანა მქვია შვილო, თუმცა თუ გირჩევნია, შენც ბეზა დამიძახე.

მანანა შვილიშვილს გარს უვლის და კმაყოფილი ათვალიერებს. ეხუტება და კოცნის. ახალგაზრდებს მაგიდასთან სვამს და ჯულიას უბრუნდება: Julia, is not she beautiful? She is just twenty. მოხუცი ხმას არ იღებს.

ნიაკო: ბეზა რამეს გვაჭმევ? ძალიან გვშია. თუ გინდა, კარტოფილი შემიწვი. აი, ისე, ბავშვობაში რომ მიწვავდი ხოლმე პატარებად დაჭრილს და კარაქში.

მანანა: შეგიწვავ ბებო, აბა, რას ვიზამ. კამპოტიც მაქვს კიდევ ახალი მოხარშული, კომშის, ჯულიას გავუკეთე და იმასაც გამოგიტანთ. სალათსაც დაგიჭრით. ზეთით და ძმრით, ხომ გიყვარს სალათი?

ნიაკო: კი, ბეზა, იყოს სალათიც.

მანანა ოთახიდან გადის. გიგი დგება, ჯულიას საწოლთან მიდის და წვება. ნიაკოს ხელით ანიშნებს მოდიო და ისიც გვერდით უწვება.

გიგი: სექსი არ გინდა? რაღაცნაირი აურაა აქ. აი, ისეთი სახლია, სულ რომ უნდა ისექსაო. შემოვედი თუ არა, ეგრევე ძალიან მომინდა... სუნიც კი ისეთია აქ... არ ვიცი, ამას რა ქვია. მიდი, გაიხადე.

ნიაკო: გადაირიე, ბეზა რომ შემოვიდეს?

გიგი: ეგ ჯერ რას შემოვა, კატროფილი აქვს გასათლელი, დასაჭრელი, შესაწვავი... მიდი, უცებ მოვასწრებთ... ძაან მინდევხარ...

ნიაკო: და ეს ქალი? ამასთან არ ტეხავს?

გიგი: ღადაობ? ვერ ხედავ, თვალებსაც არ ახამხამებს, გასულია ასტრალში.

ნიაკო: კაი, ოღონდ ძალიან უცებ-უცებ და ჩუმად. გესმის?

გიგი: ჰო, მიდი, დროზე გაიხადე. არა, მოიცა, უნდა გადავილო. მიდი, ტელეფონი მაგიდაზე ისე დადე, რომ კარგად ჩანდეს საწოლი და ვიდეო ჩართე.

ნიაკო: რა დროს ვიდეოა, შენ მართლა ხომ არ აფრენ? გაგიჟდება ის ქალი, ასე რომ შემოგვისწროს. მოდი, სხვა დროს გადავილოთ, რა.

გიგი: არა, აქ და ახლა უნდა გადავილოთ. დამიჯერე, ძაან მაგარი გამოვა. ვერ ხედავ, როგორი ოთახია, განათება, საწოლი, ხალიჩა... რავი, ყველაფერი სექსისკენ გიბიძგებს.

ნიაკო: კაი, ჰო, ნამდვილი მანიაკი ხარ, რა. და სად დავდო ეს ტელეფონი, რომ კარგად გამოვჩნდეთ?

გიგი: დაიკიდე, მე დავდებ. შენ მიდი, გაიხადე.

გიგი დგება და მაგიდასთან მიდის. ბევრს ცდილობს, მაგრამ ტელეფონს ისე ვერ დებს, რომ კარგად გამოჩნდნენ. ჩივის შორია ძალიანო. ბოლოს ჯუღიას ეტლს საწოლისკენ აგორებს და ტელეფონს ქალის კალთაში დებს. უფრო კი ხელში აჭერინებს და ვიდეოს რთავს. სიცილით მირბის ნიაკოსთან, რომელიც უკვე გაშიშვლდა და საბნის ქვეშ არის შემძვრალი. გიგიც იხდის და გვედით უწვება. ახალგაზრდები სექსით კავდებიან. კუნესიან და ვნებიანად ოხრავენ. მალავე მშვიდდებიან და სწრაფად იცვამენ. საწოლზე სხდებიან და თან სიცილისგან იგუდებიან. გიგი ჯუღიასთან მიდის და ტელეფონს ართმევს. ამოწმებს ვიდეოს ხარისხს და კმაყოფილი აქნევს თავს.

ნიაკო: კარგი გამოვიდა?

გიგი: აუ, კი ძაან. სუპერია. ავტვირთავ ეხლა ჩვენს არხზე.

ნიაკო: ჯერ დაამონტაჟე, რა. რამე კაი მუსიკა დაადე. ფილტრებიც...

გიგი: ამდენს ტელეფონში ვერ ვიჩალიჩებ. ძაან მიჭედავს.

ნიაკო: შენც აგერ ბეზას ლეპტოპში ქენი.

გიგი: არ ტეხავს?

ნიაკო: მის ლოგინში სექსი არ ტეხავდა და ლეპტოპის თხოვება ტეხავს? მიდი, ოღონდ დორზე ქენი. აუ, ძალიან მშია. შიშველიც ვჩანვარ?

გიგი: კი, შენი მკერდი ჩანს ძალიან კარგად რამდენჯერმე. სახე ნაკლებად. აი, ძაან მაგარი ვიდეოა. ძირითადად სხეულს საბანი გვიფარავს, მაგრამ მაინც ძაან კაი

გამოვიდა. რალაცნაირი შემყვანი თემაა. კლასიკური ეროტიკაა. მერე კინოს რომ გადავიღებთ, აი, ზუსტად ესეთი იქნება. ცოტა ძველმოდური და ვინტაჟური ეროტიკა.

გიგი მაგიდასთან ჯდება და ნოუთბუქს ხსნის. ტელეფონთან სადენით აკავშირებს და მუშაობას იწყებს.

გიგი: რალაც მეილია მოსული ბებიაშენთან და გავხსნა? ძაან საინტერესოა, რას წერენ ბებიებს.

ნიაკო: მიდი, გახსენი და ხმამალა წაიკითხე, იქნებ, რამე საიდუმლოც იყოს.

ახალგაზრდები იცინიან. გიგი წერილს ხსნის და იწყებს კითხვას.

გიგი: მგონი, რალაც საავადმყოფოდან თუ კლინიკიდან უნდა იყოს. მაიცა, ჰო ეგაა. რალაცის პასუხებია. ესე იგი, ბლა, ბლა, ბლა... აჰა, აგერ დასკვნაც. ეეეე... ქენსერიო?

ნიაკო: ეგ რას ნიშნავს?

გიგი: კიბოს გოგო.

ნიაკო: რა, ბეზას კიბო აქვს?

გიგი: უეჭველი. მაიცა... ბლა, ბლა, ბლა... აი, ესეც. რაო? მეოთხე სტადიაო... ვაა, თითქმის მთელ სხეულშია გასული მეტასტაზებიო.

ნიაკო: ვაიმე... და ეგ რალა არის?

გიგი: მოკლედ, მაგარი დარხეული აქვს ბებიაშენს და ეს ვილაც ექიმი უწერს, რომ სასწრაფოდ უნდა გამოცხადდეთ კლინიკაში, რალაც ოპერაცია უნდა ჩავნიშნოთ და მკურნალობაც დავიწყოთ, თორემ მერე გვიანი იქნებაო და... ოჰა...

ნიაკო: და რა? რა ხდება? რა ოჰა?

გიგი: ოპერაციის და მკურნალობის საორიენტაციო ღირებულება სადლაც 55000 დოლარია და ამას ალბათ დააკლდება რალაცები დაზღვევის პონტშიო. მოკლედ, მაგარ შარშია შენი ბეზა და ალბათ მოუწევს უკან წასვლა, თუ არადა დაიბრიდება.

ნიაკო: ვინ, ბეზა დაიბრიდება? ლადაობ? ეგ რომ დაიბრიდოს, დავიხოცებით მშვირები. ჩემ სწავლის ფულსაც კი ეგ იხდის და მგონი, მამაჩემი ახლაც მაგან უნდა გამოიყვანოს ციხიდან.

გიგი: მგონი, არ უნდა გვენახა ეს წერილი. ახლა რა ვქნათ?

ნიაკო: არ ვიცი. ძალიან ცოდოა ბეზა.

გიგი: უცებ რომ ვჭამოთ და მოვხიოთ?

ნიაკო: არა, ვერ შევხედავ... თვალს ვერ გავუსწორებ. ეგრევე ტირილი ამიტყდება და მერე მიხვდება ყველაფერს. აუ, წამო, რა ჩუმად გავიპართ?

გიგი: და შემწვარი კარტოფილი?

ნიაკო: დებილი ხარ? ქალმა უნდა გაიგოს, რომ სიმსივნე აქვს და მალე მოკვდება და შენ კიდევ შემწვარი კარტოფილის ჭამას აპირებ აქ?

გიგი: ჰო, რა პრობლემაა? არაფერი ვუთხრათ და არ შევიმჩნიოთ, რომ რამე ვიცი. მერე თვითონ ნახავს, რა.

ნიაკო: ფუ, რა აუტანელი დეგენერატი ხარ. მე აქ ველარ გავჩერდები, წავედით.

ნიაკო დგება და ფეხაკრებით გადის ოთახიდან. გიგიც ასევე ჩუმად მიჰყვება უკან. ჯულია ილიმის და კმაყოფილი იძახის: Oh my god it was amazing.

სურათი მეხუთე:

ოთახში შემოდის მანანა და ხის დაფაზე დადებული ცხელი ტაფა შემოაქვს. მაგიდაზე დებს და სუფრის გაშლას იწყებს. განჯინიდან გამოაქვს თევზები და დანა-ჩანგალი. უცებ აცნობიერებს, რომ ნიაკო და გიგი აღარ არიან. ოთახს ათვალიერებს, მხრებს იჩეჩავს და დაღლილი ნაბიჯით მიდის მაგიდასთან: You never know, what to expect from young people... დასცქერის გახსნილ ნოუტბუქს, ჯდება და ავტომატურად იწყებს წერილის კითხვას. ნელ-ნელა სახის გამომეტყველება ეცვლება და ყბა უკანკალებს. სახეზე ცრემლები ღაპაღუპით ჩამოსდის. მონოტონურად ჩურჩულებს: ვაიმე დედიკო, მგონია, დავიღუპე...

მანანა: გესმის ჯულია, თურმე სიმსივნე მქონია და მაგიტომ ვყოფილვარ ცუდად. მაგიტომ მეხვეოდა ეს თავბრუ და მუდმივი დაღლილობაც მაგის ბრალი ყოფილა. ახლა რაღა ვქნა ჩემო, ჯულია? მეოთხე სტადია მაქვს... სულ ბოლო... სასწრაფოდ უნდა გაკეთდეს ღვიძლზე ოპერაცია და თან პარალელურად მკურნალობაც დასაწყებიაო. შეიძლება, დაგვიანებულა კი არის, მაგრამ მაინც უნდა სცადო. დროულად უნდა ჩამოხვიდეო. ახლა რაღა ვქნა ჯულია, რა წყალში გადავარდე? ან სად წავიდე და ან ამდენი ფული სად ვიშოვნო? ვაიმე დედა, დედიკო... ისე გაიარა ამ ოხერმა ცხოვრებამ, რომ ბედნიერი ყოფნა ვერც კი მოვასწარი...

ოთახში შემოდის ახალგაზრდა კაცი. მანანა ვერ ამჩნევს, რადგან თავბრუსხვევის მორიგი შეტევა აქვს და თვალდახუჭული ზის. კაცი უახლოვდება და ზურგიდან ეხვევა.

ლევანი: დედა, როგორ ხარ? ასე მწარედ რამ ჩაგაფიქრა? ხომ მშვიდობაა?

მანანა: ლევანი, მომიკვდა თავი, ვერც კი გავიგე, როგორ შემოხვედი. როგორ ხარ, დედა? მოდი, დაჯექი. გინდა, გასადილო? ნიაკო იყო მოსული და კარტოფილი შემიწვიო. სანამ მოვბრუნდი, გაქრა და ისე გაიპარა, ვერც ვერაფერი გავიგე. ხომ შექამ კარტოფილს და სალათს?

ლევანი: კი, შევქამ.

მანანა ცრემლებს იწმენდს, თმაზე ხელს ისვამს და თავს იწესრიგებს. ტაფას თავსახურს ხდის და კარტოფილს თევზზე უდებს.

მანანა: მოყევი ლევან, აბა, რა ხდება, დედა თქვენსკენ? როგორ არიან ბავშვები, თამუნა? იმ დღეს აეროპორტში ისეთი არეული ვიყავი, ნორმალურად ვერც კი მივესიყვარულე ჩემ ბარტყებს. მეგონა, აქ მომიყვანდი ბავშვებს.

ლევანი: რავი მინდოდა, მაგრამ პატარას სიცხე მისცა და თამუნამ არ გინდა, არ წაიყვანო, რამე ვირუსი არ იყოს და არ მიუტანოთო. ის ქალი ამ სიშორეზე ჩამოიყვანა და ახლა აქ რამე არ შეყაროთო.

მანანა: ჰო, ჯულიას ავად გახდომა ნაღდად არ მაწყობს. და რა დაემართა დემეს? ახველებს თუ სურდო აქვს? მაღალი სიცხე მისცა? ექიმთან ხომ არ გყოლიათ? მაყვალას ხომ არ დავურეკო, მივა და ფილტვებზე მოუსმენს?

ლევანი: დამშვიდდი, დედა, საგანგაში არაფერია. უბრალოდ პატარა სიცხე მისცა და სულ ეგაა. ხვალ ალბათ უკეთ იქნება.

მანანა: გამისკდა გული. რაც ჩამოვედი სულ ისეთი ცუდი ამბები მესმის, ლამისაა გავგიჟდე და ახლა კიდევ დემეს სიცხეც დაემატა. ძალიან სწუხს ბავშვი?

ლევანი: არა დედა, მშვენივრად არის. ანგრევს იქაურობას და ყირას ჭიმავს. მაგის დარდი ნუ გექნება.

მანანა: მართლა? ხომ არ მატყუებ? იცოდე, არაფერი დამიძალო. კარგი, შენსკენ რა ხდება, ლევან? სამსახურში რა ამბებია?

ლევანი: რავი, არი რა... რაღაცები ცოტა აირია. წამოსვლა მინდა მანდედან.

მანანა: რატომ დედა? ძალიან იღლები? ხელფასს გიგვიანებენ?

ლევანი: ჰო, რავი, აღარ მინდა მანდ, მაგრამ ვერც მოვდივარ.

მანანა: ვაი, ეგ როგორ? მითხარი, აბა, რაშია საქმე? მგონი, რაღაცას მიძალავ და ბოლომდე არ მეუბნები? თითქოს კარგი სამსახური გქონდა, კარგი ანაზღაურებით,

პოზიციაც მშვენიერი - ლოჯისტიკის მენეჯერი - და რა მოხდა, რა შეიცვალა? არაფერი დამიძალო. აი, გეფიცები გული მიგრნობს, რომ რაღაც არაა რიგზე.

ლევანი: ჰო, რავი, რაღაც აირია, რა და დამაქვეითეს... ახლა დისტრიბუტორი ვარ. ხელფასიც დამაკლეს. რაც მქონდა, იმის თითქმის მესამედი გამომდის. მოკლედ, უნდა წამოვიდე, რა, სხვა გზა არაა, მაგრამ...

მანანა: რა მაგრამ დედა, უნდა წამოხვიდე, აბა, რა უნდა ქნა. ისეთი რა გაგიჭირდა, რომ მაგათ ვერ ელევინ? ხომ გაქვს სხვა შემოსავალიც და გაუძლებ ცოტა ხანს, სანამ ახალ რამეს იშოვნი. რამდენს იღებ სახლების იჯარიდან? სამივე ერთოთახიანი გაქვს ხომ გაქირავებული? მეც ხომ გაძლევ ყოველთვე რაღაცას და წამოდი აწი მანდედან, ესეც გეყოფა და აღარ უნდა მაგას ამდენი ფიქრი. ეგ სახლები მაგიტომ გიყიდე, რომ ბევრი არ გეწვალა და სტაბილური შემოსავლი გქონოდა და ახლა რა გამოდის, რომ წვალობ, ნერვიულობ და რისთვის? დისტრიბუტორის ხელფასისთვის? ისე რატომ დაგაქვეითეს, დედა?

ლევანი: ჰო, რავი, მოხდა რაღაცები და დამაქვეითეს. გეტყვი, როგორცაა... ვერ მომივიდა კარგი ამბავი... სამსახურის ფული შემომეხარჯა. საკმაოდ დიდი თანხა. დასაჭერი საქმეა, მაგრამ არ გამიმეტეს. ვადა მომცეს და სამსახურშიც დამტოვეს, სანამ ვალს გადავიხდი. ფაქტობრივად მთელი ხელფასი ამ ვალში მიმდის და ზემოდან კიდევ რასაც შენ მაძლევ, ნაწილს იქიდანაც ვამატებ.

მანანა: ვაიმე, ეს რა მითხარი, ლევან. შოკში ვარ... სხვის ფულს ხელი რატომ მოკიდე, დედა? რაში დაგჭირდა შვილო, ამდენი ფული, განა შენი არა გაქვს საკმარისი? რა თანხაზეა საუბარი?

ლევანი: რავი, სადღაც ალბათ 30000 დოლარია.

მანანა თვალეზზე ხელს იფარებს. ლევანი კარტოფილს უღიმღამოდ ჭამს. გულია რაღაც ბგერებს გამოსცემს, თუმცა ყურადღებას არავინ აქცევს.

მანანა: ახლა რა უნდა ვქნათ დედა? ერთი ბინა რომ გავყიდოთ და ეგ ვალი გაისტუმრო, ეგრე არ გამოვა? წამოხვალ მერე იქიდან და მოისვენებ. ჰა, დედა?

ლევანი: არ გამოვა... ის ბინები კარგა ხანია გავყიდე.

მანანა: გაყიდე? ყველა გაყიდე?

ლევანი: ჰო, დედა გავყიდე, სულ ყველა გავყიდე.

მანანა: რატომ გაყიდე, შვილო, ამენი ფული რაში დაგჭირდა? ამიხსენი, დედა რა ამბავია შენს თავს? მგონი, ვხვდები, მაგრამ არ მინდა დავიჯერო... არა, არა, არ არსებობს... ლევან, გეხვეწები, მითხარი, რომ ის არაა, რაც მე მგონია. გემუდარები,

მითხარი, რომ ვცდები... მითხარი, რომ ის ყველაფერი წარსულში დარჩა და შენ... და შენ...

ლევანი: კი, დედა და მე ისევ დავიწყე თამაში... და წავაგე ყველაფერი. სულ, სულ ყველაფერი წავაგე... სახლებიც გავყიდეთ, მანქანებიც და ახლა ნაქირავებში ვართ ყველანი გადასული. დიდი სიამოვნებით თავსაც მოვიკლავდი და დავამთავრებდი ამ ტანჯვას, მაგრამ თამუნა და ბავშვები მეცოდება. როგორ დავტოვო მარტო ოთხ მცირეწლოვან ბავშვთან ერთად? თან არ მინდა, რომ თვითმკვლელი მამა ჰყავდეთ, ქმარიც... თუმცა, შეიძლება, ეგრეც მოვიქცე, რადგან უკვე აღარ ვიცი, რა ვქნა... აღარც არაფერი დამრჩა გასაყიდი... მისასვლელი პირიც კი აღარ მაქვს ვინმესთან... აღარავინ მეკარება და ფულის მოცემაზე ხომ ზედმეტია საუბარი. მოკლედ შავ დღეში ვარ, დედა. ერთი შენლა დამრჩი. მამას კაი ხანია აღარ ველაპარაკები. რაც ის ქალი მიიყვანა სახლში, მე მაგის მერე აღარ მინახავს და კავშირიც გაწყვიტე. მაგას ვერასდროს ვაპატიებ... და ისედაც არ მაქვს მაგის იმედი. არაა ეგ ჩემი ვალების გადამხდელი. ეგოისტია...

ლევანი თავს ხრის და მხრები უცახცახებს. ზღუტუნებს და ტირილი უვარდება. გაუჩერებლივ იმეორებს, რომ თავი უნდა მოიკლას და დაამთავროს ეს ჯოჯოხეთი. მანანა დგება და მთვარეულივით დადის ოთახში. ბოლოს ლევანთან მიდის და მის თავს მუცელზე იხუტებს.

მანანა: ნუ გეშინია, დედა, მე გაგაჩინე და გასაჭირში არასდროს მიგატოვებ. ჩემი ხარ... კარგიც და ცუდიც... ეგ სისულელე კი, თავის მოკვლაზე რაც თქვი, მეორედ აღარ გამაგონო, გაიგე? დავივიწყე, ვითომ არც გითქვამს, არც კი გაგიფიქრია. მე ვიცი, რასაც ვიზამთ. აი, ამ სახლს გავყიდით, იმ შენს ვალს გადავიხდით და მერე ცხოვრებას ახლიდან დავიწყებთ. ჰო, წამოხვალ მერე იმ სამსახურიდან, იშოვი რამე ახალს და ნელ-ნელა ყველაფერი დალაგდება. რაც მთავარია, ვალი აღარ გექნება და უფრო თამამად დაიწყებ ცხოვრებას. გესმის, ლევან. აწიე ბიჭო თავი და ნუ ხარ ეგრე ყურებჩამოყრილი. დედა არ მიგატოვებს და ყველაფერს იზამს, შენს დასახმარებლად. გაიგე? გავყიდოთ ეს სახლი და მოვამთავროთ ეს ამბავი. შენ შენსას აიღე და რაც დარჩება თამთას მივცეთ, რომ თემიკო გამოიყვანოს ციხიდან. გაიგე, ყველაფერი მოგვარდება, ნუ ხარ ეგრე...

ლევანი: და მერე შენ რას იზამ, დედა? შენ სად წახვალ? და ეს ქალი?

მანანა: მე ვიქირავებ შვილო რამეს და მე და ჯულია იქ გადავალთ. ხელფასს ხომ მიხდის ამისი შვილი და იმითი ქირასაც გადავიხდი, ჩვენ ცხოვრებასაც ეყოფა და ცოტ-ცოტას შენ და შენ დასაც მოგცემთ. ასე რომ ნუ ნერვიულობ, ამასაც გავივლით და მერე აუცილებლად უკეთესად ვიქნებით. გესმის, ლევან ყველაფერს გადავლახავთ და შევძლებთ... სულ მოგცემთ იმ ჩემს ხელფასს, ოღონდ კი თქვენ არ გნახოთ ეგრე

სასოწარკვეთილები და უიმედოები. მოვკვდები, მართლა მოვკვდები კიდევ რომ გნახოთ ეგრე ყურჩამოყრილნი. ასე რომ ცოტა თავს შეუძახეთ და აზრზე მოდით, თუ გინდათ, რომ დედა ცოცხალი გყავდეთ და დარდისგან გული არ გაუსკდეს. მთავარია, ჯანმრთელად იყოთ და დანარჩენი ყველაფერი ისედაც იქნება.

ლევანი დგება და დედას ეხუტება. უკოცნის სახეს, ხელებს და გულში იკრავს. თან ილიმის და თან ზღუქუნებს: მადლობა, დედა, დიდი მადლობა დედა...

ლევანი: ახლა უნდა გავიქცე, დედა, შესვენებაზე ვარ გამოსული. ამ დღეებში გამოგივლი და მაკლერსაც მოვიყვან. მართალი ხარ, გავყიდოთ ეს სახლი, გავისტუმროთ ვალები და თავიდან დავიწყოთ ცხოვრება. და მე გპირდები, რომ აღარასოდეს ჩემს ცხოვრებაში აღარ ვითამაშებ. ოთხივე შვილს გეფიცები... აი, ეკლესიაში ხატებთანაც კი დავიფიცებ, რომ კაზინოსკენ არც გავიხედავ. აღარასოდეს... გპირდები, დედა... დიდი მადლობა, დედა... მიყვარხარ, დედა...

მანანა: კი, შვილო, სწორედ ეგრე ვქნათ. ოღონდ თქვენ მყავდეთ კარგად და როგორც იტყვი, ისე ვქნათ. ოღონდ თქვენ ღიმილს ვხედავდე და სახლს კი არა სულსაც გავყიდი, დედა. ღმერთმა აღარ მომასწროს თქვენ დარდსა და მწუხარებას... ვაი, ეს რაები მოვისმინე და კიდევ როგორ ვარ ცოცხალი. თურმე ჩემი შვილები აქ როგორ იტანჯებოდნენ და მე კი არაფერი ვიცოდი. კიდევ კარგი ჩამოვედი. კიდევ კარგი თქვენთან ვარ. ახლა აღარაფერი გიჭირთ, დედა თქვენთანაა... მიდი, ლევან დაურეკე და თამთასაც უთხარი, რომ არც მაგან ინერვიულოს. უთხარი, რომ თემიკოს ციხიდან გამოსაყვან ფულს მაგასაც მივცემთ.

ლევანი მიდის. მანანა მუხლებზე ვარდება და ლოცვას იწყებს. ჯულია ისევ რაღაცას ლულულულებს და შველას ითხოვს: Help me Manana, I need to go to toilet. მანანა დგება და ჯულიასთან მიდის. უბოდიშებს და ოთახიდან გაყავს: Sorry for this Julia, I am really sorry, lets go to toilet.

სურათი მეექვსე:

მანანა მაგიდასთან ზის და სიცხეს იზომავს. ჯულია ტელევიზორის წინ არის მოკალათებული და რაღაც ქართულ ფილმს უყურებს. ისმის კაკუნი. ოთახის კარი იღება და შემოდის ახალგაზრდა მამაკაცი, რომელსაც თეთრი ფერის პიჯაკი და შარვალი აცვია.

დავიდი: მოგესალმებით, მე გახლავართ დავიდი, შემოსასვლელი კარი ღია იყო და ამიტომ გავბედე, ასე დაუპატიჟებლად შემოსვლა. შეიძლება?

მანანა: უკვე აქ ხართ და მაგის კითხვას რაღა აზრი აქვს?

დავიდი: კეთილი. მაშინ შემოვალ... და რომ დავბრძანდე თუ შეიძლება?

მანანა: დაბრძანდით ბატონო. აბა, რამ შეგაწუხათ? რა საკითხზე ხართ?

დავიდი: უპირველეს ყოვლისა ბოდიშს მოგიხდით ეგზომ გვიანი სტუმრობისთვის. თუმცა საქმე არ ითმენდა და ამიტომაც გადავწყვიტე დღესვე მოვსულიყავი.

მანანა: გისმენთ, რაშია საქმე?

დავიდი: მე გახლავართ დავიდი და საქართველოში წარმოვადგენ ბატონ ჯორდანს, ქალბატონი ჯულიას შვილს...

მანანა: მერე?

დავიდი: მე საერთაშორისო ხარისხის მქონე ადვოკატი ვარ და ბატონმა ჯორდანმა დამიქირავა, რათა საქართველოში მისი ოფიციალური წარმომადგენელი ვიყო.

მანანა: გასაგებია ეგ ყველაფერი. გასაკვირიც... წარმოდგენა არ მაქვს, რაში დასჭირდით, ღმერთმანი... კარგით, ბრძანეთ ჩვენთან რა საქმე გაქვთ? რით შემიძლია დაგეხმაროთ?

დავიდი: თქვენ ალბათ ვერც ვერაფრით დამეხმარებით. ალბათ, პირიქით, ისევ მე თუ შევძლებ თქვენს დახმარებას. მცირედით მაინც...

მანანა: ჩემს დახმარებას? ვერ მიგიხვდით.

დავიდი: დიახ, თქვენს დახმარებას. საქმე იმაში გახლავთ, რომ ბატონი ჯორდანი თქვენ გიჩივით.

მანანა: მე მიჩივის ჯორდანი?

დავიდი: დიახ, ბატონი ჯორდანი თქვენ გიჩივით და ბრალს გდებთ მისი დედის ქვეყნიდან უკანონოდ გაყვანაში. უფრო მარტივად თუ ვიტყვით, თქვენ ბრალი გედებათ ჯულიას გატაცებაში.

მანანა: მე მედება ბრალი ჯულიას გატაცებაში? მე მიჩივის ჯორდანი? ღმერთო, შენ მიშველე, ეს რა მესმის? დღეს კიდევ რამე თუ გამაკვირვებდა, აღარ მეგონა, თუმცა კულმინაციამ ყოველგვარ მოლოდინს გადააჭარბა. ნეტა, ახლა უნდა ვიტყვით თუ ვიცინო? ისე, მაინც გადავამოწმებ და რამე ხომ არ გეშლებათ პატივცემულო დავით?

დავიდი: მე დავიდი მქვია, ბოლოში დ-თი. სამწუხაროდ არა, არაფერიც არ მეშლება. თქვენ გიჩივით ბატონი ჯორდანი მისი დედის, ქალბატონი ჯულიას ქვეყნიდან უკანონოდ გაყვანის გამო და მოითხოვს, თქვენს დაკავებას. მისი დედის კი

უსაფრთხო თავშესაფარში გადაყვანას. ქალბატონი ჯულია ამერიდან ჩემი მეთვალყურეობის ქვეშ მანამ დარჩება, სანამ გამოძიება არ დასრულდება. თქვენ კი მოგიწევთ კანონის წინაშე სრული სიმკაცრით აგოთ პასუხი, რადგან უძღურებაში მყოფი მოხუცი მოტყუებით გაიყვანეთ ქვეყნიდან.

მანანა: მგონი, ალბათ მაინც უნდა ვიტყვო... მაგრამ რა ვქნა, რომ ძალიან მეცინება.

მანანა თავს ველარ იკავებს და ისტერიკულად იცინის. სიცილში დავიდიც ჰყვება.

მანანა: ესე იგი, მე მოვიტაცე ჯულია, რომელიც ჯორდანმა თავად მიმაყვანიან აეროპორტში. პირდაპირ, გასაოცარი ამბავია... წარმოუდგენელიც კი... გამოდის, ფაქტობრივად, თავად ჯორდანმა მომატაცებინა, საკუთარი დედა, რადგან თვითონ გამოგვამგზავრა აქეთ და როგორც იტყვიან, თავადვე ჩავვილაგა ჩემოდნები. ესე იგი, ეგეც ამ დანაშაულის თანამონაწილეა და მაშინ მაგანაც ისევე უნდა აგოს პასუხი, როგორც მე. ჰა... ჰა... ჰა...

დავიდი: მე მაგას ნამდვილად ვერ გეტყვით, რა როგორ იყო და ვინ რა ქნა, თუმცა შემძლია დაზუსტებით გითხრათ, რომ ხვალ პროკურატურაში საჩივარი შემაქვს და არ გამოვრიცხავ, დაგაკავონ კიდევ.

მანანა: დამაკავონ? ვინ, მე უნდა დამაკავონ? ალბათ ხუმრობთ ხომ? და ჯულიას რას უშვებით? ვინ მიხედავს? ფოსტით გააგზავნით უკან?

დავიდი: როგორც გითხარით, ქალბატონი ჯულია გადაყვანილი იქნება მოხუცთა თავშესაფარში. სწორედ ამიტომ გეახელით დღეს, რადგან ახლა ჩამომივიდა საბუთები და მინდობილობა. შესაბამისად, ბატონი ჯორდანის სურვილისამებრ ჯულია დღესვე უნდა გადავიყვანო უსაფრთხო თავშესაფარში. მის მომალავეზე კი ნუ იდარდებთ, რადგან თავშესაფარს ამერიკის მთავრობა აფინანსებს და კურირებს. მოკლედ, ჯულია ახლავე გადავა მოხუცთა თავშესაფარში და თქვენ კი წინ სასამართლოები გელით.

მანანა იღლიდან თერმომეტრს იღებს და უკმაყოფილო სახით დასცქერის: აი, ისევე სიცხე მაქვს.

მანანა: და მაინც ვერაფერი გავიგე. რატომ? რისთვის? 12 წელი რომ ვუვლიდი იმისთვის მიჭერენ? იქ რომ არ დავტოვე და ჩავაბარე თავშესაფარში მაგისტრისთვის? თუ ხელისგულზე რომ ვატარებდი მთელი ეს დრო მაგიტომ გინდათ, ციხეში გამიშვათ და გამასამართლოთ იმაზე, რაც არ ჩამიდენია? გასაოცარი ამბავია პირდაპირ... აი, მართლა ვერაფერს ვხვდები. და ეს თუ შეცდომა არაა, მაშინ, რაში დასჭირდა ჯორდანს ეს ყველაფერი? ჩვენ ხომ შევთანხმდით, რომ ის ყოველთვე ჩამირიცხავდა კონკრეტულ თანხას და მე კი ამის სანაცვლოდ მივხედავდი ჯულიას? მაიცა, ესე იგი, რა გამოდის, რომ ახლა აღარც თანხას ჩამირიცხავს?

დავითი: ქალბატონო მანანა, კაცი სასამართლოში გიჩვივით, მშობლის გატაცებაში გდებთ ბრალს და თქვენ კიდევ იმედი გაქვთ, რომ რამეს ჩაგირიცხავთ? თან ხომ გითხარით, ჯულია ახლავე გადადის თავშესაფარში და თქვენი მოვლა-პარტონობა აღარ დასჭირდება. თუმცა დაგამშვიდებთ და გეტყვით, რომ „ამერიკული ოცნება“, ასე ქვია ამ თავშესაფარს, არაჩვეულებრივი დაწესებულებაა, რომელიც სულ ახალი გახსნილია და სრულად ადაპტირებულია შეზღუდული შესაძლებლობების მქონე ადამიანებზე. ხომ იცით ამერიკელების ამბავი, არაფერს იმურებენ თავისი მოქალაქეებისთვის და დარწმუნებული ვარ, ჯულიასაც გადასარევად მიხედავენ.

მანანა: ვაი, ჩემო უბედურო თავო... გამოდის, რომ აღარც სახლი მაქვს, აღარც კარი, აღარც ჯულია მყავს და აღარც შემოსავალი... სულ მალე მოვკვდები კიდევ და... და მერე ამდენ ხალხს რა ვუყო? შვილებს? შვილიშვილებს? ასე ულუკმაპუროდ როგორ დავტოვო? თან ამხელა პრობლემების პირისპირ... გესმის დავით, მე ეს ხალხი მადარდებს, თორემ ჩემი თავი ყვავებსაც წაუღია... სულ რაღაც ერთ დღეში ჩამომექცა თავზე ცხოვრება და ყველაფერი თავდაყირა დადგა... და რომ მეგონა, ვცხოვრობდი, ვეხმარებოდი, მომავალს ვქმნიდი, თურმე წყალს ვნაყავდი და სულ ტყუილში მიცხოვრია... დათუნა, ჩემო კარგო, შენ მაინც მითხარი, ახლა რაღა ვქნა? რატომ? რისთვის? რა დავაშავე? ვითომ რწმენა მაკლდა? ალბათ, აბა, სხვა ახსნა მე არა მაქვს...

დავითი: ქალბატონო მანანა, მე ნამდვილად არ ვიცი, თქვენ რა დააშავეთ და ეს არცაა ჩემი საქმე. ამას ალბათ სასამართლო გაარკვევს, თუცმა ერთი რაღაცის თქმა ალბათ მაინც შემიძლია. ოღონდ ეს ყველაფერი, რასაც გეტყვით, ჩვენს შორის უნდა დარჩეს.

მანანა: შვილო, დავით, რამდენიმე თვეში სულ აღარ ვიქნები, ღვიძლის სიმსივნის დიაგნოზი დამისვეს, ასე რომ იმის დარდი არ გქონდეს, სადმე გაგთქვა.

დავითი: თანაგიგრძნობთ ქალბატონო მანანა. მართლაც ძალიან სამწუხაროა. ბოდიში, ვერაფრით გეხმარებით... არაა მტყუან-მართალის გარჩევა ჩემი საქმე, მე მხოლოდ ადვოკატი ვარ და ჩემი საქმე კლიენტის ინტერესების დაცვაა. თუმცა მე ადამიანიც ვარ... და ამიტომ შემიძლია, ჩემი ვარაუდი გამოვთქვა, თუ რატომ გიჩვივით ბატონი ჯორდანი...

მანანა: და რატომ?

დავითი: ფულის გამო... როგორც მისი გამოგზავნილი საბუთებიდან ჩანს და ასევე იმ საბუთების ჩამონათვალიდან, რომელსაც ჯორდანი ჩემგან ითხოვს, მას დედამისი, ანუ ქალბატონი ჯულია დაზღვეული ჰყავს და ეს დაზღვევა როგორც მისი სიცოცხლის, ასევე უსაფრთხოების დაზღვევასაც მოიცავს. ანუ მარტივად რომ ვთქვათ, ის გატაცებისგანაც არის დაზღვეული. მიმიხვდით ხომ? ანუ თუ ახლა დადასტურდება, რომ ჯულია უკანონოდ გაიყვანეს ქვეყნიდან, რაც გატაცების

ტოლფასია, სადაზღვევო კომპანია ვალდებული იქნება, ჯორდანს კომპენსაცია გადაუხადოს. მოკლედ, ცოტა ჩახლართული ამბავი კი არის, თუმცა დარწმუნებული ვარ, ჯორდანი ამ საქმიდან საკმაოდ დიდ თანხას მიიღებს.

მანანა: დათო, შვილო, მეც რომ გადავიდე იმ თავშესაფარში არ შეიძლება? მეც ამერიკის მოქალაქე ვარ.

დავიდი: ნამდვილად არ ვიცი, ვიკითხავ, არ დაგზარდებით და გაგაგებინებთ. ახლა კი, უკაცრავად, მაგრამ ბატონი ჯორდანის ნება უნდა აღვასრულო და ქალბატონი ჯულია „ამერიკულ ოცნებაში“ გადავიყვანო. იმედია, წინააღმდეგობას არ გამიწევთ და პატრულის გამოძახება არ მომიწევს. გთხოვთ, გაითვალისწინოთ, რომ მე მხოლოდ ჩემს საქმეს ვაკეთებ და იმედია, ჩემზე ნაწყენი არ დარჩებით.

მანანა: არა შვილო, შენ მაგაზე არ იდარდო. მე მხოლოდ ჯულიაზე მეთანადრება გული, თორემ იმასაც ვხვდები, შენ რომ არა, მაშინ სხვა იქნებოდა. იმას ვწუხვარ, რომ ვერ მიხედავენ იმ თავშესაფარში ჩემ ჯულიას ისე, როგორც მე ვუვლი და გადაყვება ამ ამბავს ეს ქალი... თუმცა ახლა შეიძლება, მისთვის იქ გადაყვანა უკეთესიც იყოს. ჭერი მაინც ექნება თავზე, არც საკვები მოაკლდება და ჩემს გვერდით კი რა ელოდება, არავინ იცის...

მანანა კარადიდან ჩემოდანს იღებს და ჯულიას ნივთებს ალაგებს. მექანიკურად მოძრაობს და ცდილობს, ემოცია არ გამოხატოს. ჩემოდანს, წამლებით სავსე შეკვრასა და დანიშნულებებს დავიდს აძლევს. ყველაფერს დაწვრილებით უხსნის და გამომშვიდობებისას ჯულიას ეხუტება. კოცნის და ეჩურჩულება: Do not worry Julia, I will come for you very, very soon... ჯულია ტირის. დავიდი ეტლს გასასვლელისკენ მიაგორებს. ბნელდება.

სურათი მეშვიდე:

სცენა ნაწილობრივ ნათდება და ჩანს საწოლი, რომელზეც მანანა წევს. სახეზე ჟანგბადის ნილაბი უკეთია და წვეთოვანი უდგას. გადაპარსულ თავზე თავსაბურავი აქვს წაკრული. წინ უდევს გახსნილი ნოუთბუქი და ყურსასმენები უკეთია. ვიღაცას ხელს უქნევს და ჩუმად ესაუბრება.

მანანა: დალიკო, როგორ ხარ? მომენატრე, გოგო ძალიან. ისე, მშვენივრად გამოიყურები, ხომ იცი. გახდი კიდევ ცოტა. რაო? კაი, გაჩერდი ერთი, კარგად გამოვიყურები კი არა ის. სული კბილებით ძლივს მიჭირავს... კი, უკვე თვეა აქ ვარ. სად ვარ და ამ დაწესებულებას ჰქვია „ამერიკული ოცნება“, მოხუცთა თავშესაფარია,

რა. სასაცილო კია, მე სად ვეძებდი ჩემს ამერიკულ ოცნებას და განგებამ სად მაპოვნინა, თუმცა რას გაუგებ ამ ცხოვრებას. ჰა... ჰა... ჰა... როგორ? კი, გოგო, გაყიდეს დედაჩემის დანატოვარი სახლი და გაისტუმრეს ვალები. თემიკოსაც დღე-დღეზე გამოუშვებენ, რაღაც საბუთის ხელმოწერას ელოდებიანო. კი, კვირაში ერთხელ მაკითხავენ ხოლმე. საჭმელიც მოაქვთ, მაგრამ მე რაში მჭირდება მაგათი მოტანილი. მე ის მირჩევნია, ისევ თავის თავს მიხედონ და ჩემს გამო არ დაიხარჯონ, შეწუხდნენ. თან აქ არც არაფერი მაკლია და სიმართლე გითხრა, არც არაფრის ჭამის თავი მაქვს. როგორ? ა, ჰო, სანამ გამოძიება დასრულდება აქ ყოფნის უფლება მაქვს, რადგან მაინც ამერიკის მოქალაქე ვარ. თან ჩემი ჯანმრთელობის მდგომარეობაც გაითვალისწინეს. შეძლებისდაგვარად მივლიან კიდევ. ექიმიც მოდის ხოლმე და რაღაც მედიკამენტებსაც მასმევენ. მოკლედ, მაგრად გამიმართლა, აქ რომ მოვხვდი. ერთი კარგი ბიჭია, ადვოკატი, დავიდი ჰქვია და ეგ დამეხმარა. მერე რა იქნება, აბა, მე რა ვიცი... მოვკვდები ალბათ და დავისვენებ. დამასაფლავებენ მერე ჩემი მშობლების გვერდით, ცოტას წაუტირებენ და ამოვლენ ხოლმე აღდგომას წითელი კვერცხის დასაგორებლად. კაი, ხომ ვხუმრობ. ჯერ ბავშვები მყავს ფეხზე დასაყენებელი და სიკვდილის უფლება არა მაქვს. აი, წამოვდგები, ცოტას მოვყოჩაღდები და წავალ მერე ისევ ამერიკაში. რაო? ჯულია? კი ისიც აქაა. ქვედა სართულზეა. მართალია, მასთან მისვლა აკრძალული მაქვს და ათ მეტრზე ახლოს არ მაკარებენ, თუმცა ჩუმ-ჩუმად მაინც ვნახულობ ხოლმე. ღამე ჩავდივარ მაგასთან და რა ვიცი, ვუვლი როგორც შემოდის. ვაჭმევ, ვეფერები, ვანუგეშებ... ისე უხარია, გოგო ჩემი დანახვა, ბავშვივით არის... მოგიკითხავ აუცილებლად. წავედი ახლა დალიკო, სძინავს აქ ყველას და კარგად ვერ გესაუბრები. მერე, იქით კვირაში დაგირეკავ და დაწვრილებით მოგიყვები ყველაფერს. აბა, შენ იცი და თავს მოუფრთხილდი. ხომ იცი, ერთი მამიდაშვილია დამრჩი... აბა, გკოცნი და ნუ ინერვიულებ, ყველაფერი აუცილებლად ძალიან კარგად იქნება და ახლა თუ ვერ ვართ ყოჩაღად, მერწმუნე, მომავალში მაინც შევძლებთ ვიყოთ ბედნიერები...

მანანა ნოუთბუქს ხურავს და ეპილეპტიკური შეტევა ეწყება. მთელი სხეული ეკრუნჩხება და საწოლზე დახტის. თვალებს ატრიალებს, პირიდან დუჟი მოსდის და აკანკალებს. მისი საწოლი წყვილიადში ექცევა. ნათდება სცენის შუაგული და ჩანს ნიაკო, რომელსაც ცალ ხელში საყურეები უჭირავს და მეორეში კი თუნუქის კოლოფი.

ნიაკო: ეს საყურე ბებამ მაჩუქა... ზუსტად ერთი დღით ადრე, სანამ გარდაიცვლებოდა. მის სანახავად ვიყავი მისული, ბალიშის ქვეშიდან გამოაძვრინა და ხელში ჩამიღო. ესო, შენს ქორწილში გაიკეთე ჩემს სახელზეო. მე როცა ეგ საყურე მეკეთა, ძალიან ბედნიერი ვიყავიო... და იყო კი ოდესმე ბედნიერი? მეექვსეა... არაფერი მითქვამს. საყურე გამოვართვი და შუბლზე ვაკოცე... და ან კი რა უნდა მეთქვა? ჯერ ერთი რომ ძალიან მეექვსეა ეს საყურე როდესმე გავიკეთო, რადგან ძალიან არ მომწონს და მეორეც... ჰო, მეორე ამბავი ისაა, რომ ამ საყურეს ალბათ

დავალომბარდებ და ან კი გავყიდი, რადგან ფეხმძიმედ ვარ, სასწრაფოდ აბორტი უნდა გავიკეთო და ფული არ მაქვს. რა თქმა უნდა, ეს ამბავი გიგის გარდა არავინ იცის. აბორტიც მაგან მირჩია, ჯერ შენ თვითონ ბავშვი ხარ და რა დროს შენი შვილიაო? ეგეც მაგარი დეგენერატია, რა... ისე, რომ დავფიქრდე, კიდევ ვინ უნდა იცოდეს? მე ხომ ისედაც ყველას ფეხებზე ვკიდევარ?! ერთი მანანა იყო, ვისაც ვადარდებდი და ახლა ეგეც აღარაა... მოკლედ, დიდი ეჭვი მაქვს რომ ბეზას ამ თხოვნას ვერ შევუსრულებ. ჰო, ალბათ, ვერც იმას, მეორეს... ასე დამიბარა, გადაეცი ყველას, ჩემი მშობლების გვერდით დამკრძალონო. მგონი, მაგათ გარდა არც არავის ვყვარებივარო... სამწუხაროდ, ვერც მაგ თხოვნა შევუსრულე... და ან კი როგორ უნდა შემესრულებინა, როცა აღმოჩნდა, რომ ჩვენებს ის სასაფლაოც გაუყიდათ. ჰა... ჰა... ჰა... მართლა სასაცილოა, არა? მანანას მშობლების საფლავი გაუყიდათ თავისი მიცვალებულებითურთ... და მერე რა რომ სანიტარული ვადა გასული ჰქონდათ, მაინც გაუგონარი ამბავია, არა? წარმოდგენა არა მაქვს, ვის რაში დასჭირდა მანანს მშობლების საფლავი, თუმცა ფაქტია, იყიდა... ისე კარგი, დიდი საფლავი კი იყო. ოთხკაციანიო ასე თქვეს. მეც მახსოვს, კარგად გაკეთებული და კარგ ადგილას, ზედ გზის პირზე მდგომი.

ნიაკო საყურეებს ხელში ათამაშებს და ცბიერად იღიმის.

ნიაკო: მე ეგ ამბავი მართლა არ ვიცოდი. ბეზა რომ გარდაიცვალა, მერე გაირკვა. თურმე სასაფლაო წლების წინ გაუყიდათ და ფულიც გაუყვიათ. ბაბუს, ბიძას და დედას... ყველანი ნამდვილი სვავები არიან. მანანას მჭამელი სვავები. მაგათმა გამოჭამეს ჩემი ბეზა. გამოხრეს... ალბათ ცოტათი მეც... მოკლედ, ვეღარსად დამარხეს ჩემი ბეზა და მერე ისევ იმათმა, თავშესაფარის ხალხმა შესთავაზა, კრემაციას გავუკეთებთო. თან უფასოდ, რადგან ამერიკის მოქალაქეაო. შედეგს აგერ ხედავთ. ჩემი ბეზას ფერფლია ამ თუნუქის ქილაში. აი, ასე... დაწვეს ჩემი ბეზა და ამ კოლოფში მოათავსეს. ეს ძვირფასი კოლოფი კი საზეიმოდ მე გადმომცეს, მანანას ყველაზე მეტად შენ უყვარდი და აწი ეს კოლოფი შენ გეკუთვნისო. დამპლები... მისი ფერფლის თაროზე შემოდებაც კი არ ინება არავინ. ნამდვილი დამპლები და გიჟები არიან. დედაც, ბიძაც და ბაბუც... ცოტაზე ალბათ მეც... ბეზაც ხომ სულ ასე მეფერებოდა, შენ ხარ ჩემი გიჟი გოგო და შენ უნდა მიპატრონო, როცა დავბერდებიო. ჰოდა, გიჟი ნაღდად ვარ და პარტონობის კი რა მოგახსენოთ, არც ეგ გამოვიდა... მაგრამ არა უშავს, ახლა მივხედავ ჩემ ბეზას და თან ისე კარგად, რომ გადასარევად... აი, სულ, სულ ყველას რომ დაამახსოვრდება ეგრე... აი, მთელი დარჩენილი ცხოვრება რომ ყოველდღიურად მოაგონდებათ, სწორედ ეგრე... მე ამათ ვაჩვენებ სეირს, ამ უმადურებსა და უნამუსოებს. თითოეული წუთი და წამი სულ ჩემი ბეზათი იქნებიან განმსჭვალული... შთანთქმული... გაჟღენთილი... იცით, რა უნდა ვქნა? პასუხი, აი, ამ კოლოფშია.

ნიაკო თუნუქის კოლოფს ანჯღრევს და იცინის.

ნიაკო: დარიჩინიან ნამცხვარს გამოვაცხოვ, აი, ზუსტად ისეთს ბეზას რომ უყვარდა და შიგ ვუზამ ამ ფერფლს. ჰა... ჰა... ჰა... კი, ეგრე ვიზამ ზუსტად და მერე ყველას სათითაოდ გავუმასპინძლდები. ბაბუსაც, ბიძასაც, დედასაც და მამაჩემსაც კი შევუგზავნი ციხეში. ყველას, სულ ყველას ვაჭმევ ბეზას ნარჩენებს... ცოცხალად ხომ შეჭამეს და ახლა ბარემ მკვდარიც მოამთავრონ... მერე კი ვეტყვი, რაც მიირთვეს. მაგარია, არა?! წარმოიდგინეთ რა სახეები ექნებათ, როცა გააცნობიერებენ, რომ ბეზა შესანსლეს. ჰა... ჰა... ჰა... და მერე მთელი ცხოვრება იცხოვრებენ ფიქრით, რომ ბეზა მათშია... მისი ნეშტი ნელ-ნელა კუჭში გაიხსნა, შეერია სისხლს, გადაიქცა თეთრ და წითელ ბურთულებად და შემდეგ მოედო მთელ სხეულს... და, რა თქმა უნდა, სულსაც... აი, ხომ ძალიან მაგარი აზრია? კი, მეც ძან მომწონს და ამიტომაც დღესვე გამოვაცხოვ ბეზასგან ნამცხვარს, მოვაწყობ სანათესაოს თავშეყრას და საზეიმო ვითარებაში მივირთმევთ მანანას... ცოტას მეც გეახლებით, რადგან მეც მინდა, რომ ბეზა მთელი ცხოვრება დამამახსოვრდეს... თავისი სევდიანი მზერით, ამერიკული ოცნებით, ჯულიაზე ზრუნვით, მოტკბო სურნელითა და დარიჩინიანი გემოთი...

დასასრული